

[Socialministeren.]

støttelseslovgivning, men det afgørende er den økonomiske Lovgivning, der findes i Samfundet.“

Jeg havde dengang den Glæde, at denne, som jeg kalder mærkelige Betragtning af hele Beregningsgrundlaget for Socialreformen, der med størst Iver og med mindst saglig Indsigt er gjort gældende af det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, blev grundigt gendrevet ogsaa af den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Krag, idet det ærede Medlem Hr. Krag den 9. December 1933, Sp. 1907—08, netop direkte vendt mod den konservative Agitation udtalte:

„Naar man rundt omkring i Landet siger: ja, Udgifterne i denne Periode viser klarligt, at hele den Udgiftsopstilling, som ledsagede Socialreformen, var fuldkommen forfejlet, naar man udtaler sig saaledes, skyldes det udelukkende Mangel paa Kendskab til, hvad man taler om. Thi den Opgørelse af Socialreformens Udgifter, som forelaa for den høje Rigsdag, var jo Udtryk for en Besvarelse af Spørgsmaalet: Hvad vilde Socialreformen have kostet, hvis den havde været gældende Lov i det sidste Aar, for hvilket Regnskabsopgørelse forelaa, det vil sige for Aaret 1929?“

— altsaa nøjagtig det samme, som jeg har sagt, og som er ubestrideligt —

„Og Resultatet af denne Undersøgelse, som blev foretaget i Socialministeriet, i Samarbejde med Statistisk Departement naturligvis, var dette, at bortset fra Overgangsudgifterne — og de kommer til syvende og sidst ikke fortsat i Betragtning — vilde Socialreformen, hvis den havde bestaaet i Regnskabsaaret 1929—30, have foranlediget en Udgift, som laa umiddelbart op ad den Udgift, der var afholdt i dette Regnskabsaar, som Følge af hele den gældende Sociallovgivning. Imidlertid er det jo klart, at naar Forholdene ændrer sig saa voldsomt, som Tilfældet har været siden dette Sammenligningsaars Slutning, kan en Ordning ikke holde finansielt i Sammenligning med 1929—30, saa *maa* Udgifterne selv sagt stige.“

Ja, de *maa* stige; og ganske uanset, om vi havde haft Socialreformen eller hvilken anden Sociallovgivning, vilde de være steget voldsomt i 1929—30 og op til Dato, og de vil vedblive med at stige, hvis den høje Rigsdag ikke kan blive enig med Regeringen om at træffe ganske anderledes Foranstaltninger for at sætte Beskæftigelse i Gang,

end hidtil har været Tilfældet. Det stemmer ogsaa godt med, at jeg lige før Socialreformens Vedtagelse udtrykkeligt sagde, ikke, at det beregningsmæssigt ikke kan stilles op, for det kan det godt, og det har heller ikke svigtet — der er Tale om 1 Mill. Kr. her og dér og 2 Mill. Kr. paa Grund af, at Sygekasserne har faaet langt større Tilgang end beregnet, der er Tale om en Udgiftsforøgelse paa Grund af Aldersrentens Stigning, den vil stige stadig væk i Kraft af, at Antallet af de gamle stiger forholdsvis mere end Befolkningen i øvrigt, og endelig Arbejdsløsheden og den indføjede Prisregulering, der faar Udgifterne til at stige Aar for Aar, men jeg sagde og har sagt flere Gange, at hvad Socialreformen til syvende og sidst vil koste, om den vil koste 25 Mill. Kr. mere eller mindre, er der intet Menne-ske, der ved.

Altsaa, for den, der har sat sig ind i, hvad det er for et Grundlag, Rigsdagen har haft, for den, der endvidere har sat sig ind i min Redegørelse under Finanslovbehandlingen i Fjor samt i Diskussionerne tidligere, derunder Diskussionen mellem det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, det ærede Medlem Hr. Krag og flere, er der ingen Tvivl om, hvorledes Forholdene er, og det er aldeles ikke dokumenteret, at det Beregningsgrundlag, hvorpaa man byggede, i væsentlig Grad er ændret eller ændret paa en saadan Maade, at det ikke er fuldkommen forstaaeligt i Kraft af de Befolkningsforskydninger o. s. v., der i øvrigt har fundet Sted. Det eneste, jeg derfor kan være enig med det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen i, er, at det er en utaalelig Tilstand for det danske Samfund, at op mod 300 Mill. Kr. skal anvendes til offentlige Understøttelser. Men jeg kan ganske vist ikke indse, at det ærede Medlem eller hans Parti paa noget Trin af Udviklingen har været virksomme for at undgaa en saadan Tilstand.

Ordføreren (Fr. Andersen [Holbæk A.]):

Det, der er Realiteten i denne Sag, er, at der mellem alle Partier inden for Udvalget, altsaa ogsaa det konservative, er tilvejebragt Enighed om, dels hvilket Materiale der skal tilvejebringes, dels paa hvilken Maade det skal ske. Naar denne Undersøgelse er foretaget og Materialet foreligger, er det muligt, tror jeg, at drage mere rigtige og bestemte Slutninger med Hensyn til, hvorledes Virkningen har været af Socialreformen, men indtil da synes jeg, man skal vente. Jeg finder, det er fuldkommen meningsløst at rejse en Diskussion